

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

21. Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus vsque ad consummationem
sæculi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

zatus, quæ doctrinam Evangelicam non adiungit, quomodo baptizatus fuit? Si nō rectē, rebaptizari debuit & ad Anabaptistas transire. Si rectē, falso & ineptē hīc cavillatur de sacro doctrinæ vinculo.

Sed & rursus, si non nisi à legitimis Ecclesiæ ministris administrari baptismus potest, Calvinus ab Ecclesiæ Romanæ ministro baptizatus, aut Ecclesiam Romanam verā esse Christi Ecclesiam, & ex consequenti ab ea recedens suū refarium Ichisimam agnoscere, aut iterum se minime baptizatum fuisse fateri debet. Ita vndique Calvinus stolidus & insulsa tergiversatio retunditur. De hoc autem postremo vide quæ latius olim à nobis disputata sunt in Opere nostro de Principijs fidei doctrinalibus.

Lib. 4.
cap. 23.

21. *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus vsque ad consummationem sæculi.*

Christus
perpetuò
cum Ec-
clesia.
Ioan. 17.

LVCVLENTA hæc est Christi Redemptoris promissio, fidelis sermo, & omni acceptione dignus. Recessurus ex hoc mundo ad patrem, suisque Apostolis suas partes resignans, mittens eos in mundum, sicut ipse à Patre missus fuerat, mandans illis *ut docerent omnes gentes*, ut Evangelium omni creature prædicarent, ut baptizarent credentes, ut sua illis tradita mandata alijs traderent, & prefatus omnem sibi in celo & in terra potestatem datam, ne de tanto illis mandato munere vel illi vel eorum futuri successores quicquam trepidarēt, qualisque deinceps absente magistro caelesti, præsidio quoque celesti destituti viderentur, ad certam ac firmam fi-
du-

duciam eorum animos erigit, dicens: *Ecce, aduertite, & iinis hoc cordibus reponite; Ego ipse qui hactenus vos docui semper, vobiscum sum, vobis docentibus, prædicantibus, mea sacramenta administrantibus adsum & adero semper, omnibus diebus, absque vlllo temporis interuallo, absque vlla eclipsi vel defectu assistentiæ cælestis, vsque ad consummationem sæculi, non vsque ad centum, ducentos, trecentos annos, vt vera Euangelij mei prædicatio postea extinguatur aut obliteretur, sed tot annis ac sæculis, quot sæculû stabit ipsum.*

Frendit ad hæc Christi verba Calvinus, nec temperare sibi potuit, quin animi sui vlcus aperiret, & frustra contra stimulum calcitraret. *Non est (inquit) ferenda cleri Papalis improbitas, dum sacrilege suæ tyrannidi hunc colorem inducunt. Negant errare Ecclesiam posse quæ à Christo regitur. Prorsus hoc negant, Christi verbis ac promissione tam luculenta & perspicua freti: nec sacrilegæ tyrannidi suæ hunc colorem inducunt, sed pro necessaria Christianorum obedientia, hanc certam & firmam causam adducunt, Pastoribus Ecclesiæ docentibus Euangelium obediendum esse, quia cum docentibus Pastoribus Christus ipse adest omnibus diebus, nec eos in doctrina errare sinet. Quæ igitur hæc improbitas est, Christi verba luculentissima, ac promissionem perspicuam pro Sanctæ Ecclesiæ firmitate proferit? Aut quam demum ob causam improbitatis eos arguit Calvinus qui ex his verbis negant Ecclesiam posse errare? An aliquid adferre Calvinus potest, cur improbitatis argui debeant? Videamus quid post tam acerbam criminationem in medium adfert, aut qua demum arte Christi tam clara verba eludere queat. Quasi verò (inquit) Christus non secus ac gregarius quispiam miles*

Ecclesiæ
firmitas
defenditur.

Verborū
fumus.

*alijs ducibus mercenariam operam locavit: ac non potius au-
thoritatem sibi in solidum retinens, se doctrinae suae vindicem fore testatus sit, ut se eius ministri victores totius mundi fore confidant. In hoc verborum fumo quid succi, quid ponderis aut rationis est? Inani vocum strepitu lectorem ludificat. Quid enim? An qui Ecclesiam errare posse negant quia à Christo regitur, illi Christum pro gregario milite habent, qui suam operam alijs ducibus locavit? Quae huius inanissimi garritus connexio, quae consequentia? An non profus contraria sequitur consideratio? Christum videlicet veluti Ducem primum aut Principem potius & Imperatorem militiae nostrae, suas vires alijs sub se ducibus ac militibus demandasse? Ideo enim Ecclesia non errat quia à Christo regitur, quia Duce & Imperatore Christo Ecclesia militat. An igitur huic cavillo ullus hic locus erat? Planè nullus, nisi quòd in re gratissima ludere lectorem voluit. Rursum qui Ecclesiam errare posse negant quia à Christo regitur, an illi Christum sua auctoritate spoliant, ut ipse eam sibi solide non retineat? At quae maior Christo auctoritas tribui potest, quam ut dicamus Ecclesiam universam à Christo regi, ideoque illam errare non posse?*

Sed quid tandem post hęc inanissima cavilla Christo tribuendum censet Calvinus, dicenti, *Ece ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi? Se* (inquit) *doctrinae suae vindicem fore testatus est, ut se eius ministri victores totius mundi fore confidant. Quamvis Christus in his verbis se potius doctrinae suae custodem quam vindicem pronuntiet, & adesse Ecclesiae suae, patrocinium, praesidium, assistentiam & auxilium gratiae magis proprie notet, quam vindicationem violentam*
ad.

aduersus Ecclesiae suae hostes; tamen quia penè in idem vtrunque recidit, & doctrinae vindex etiam doctrinae custos ac conseruator dici potest, transeat illa pars, & quo sensu doctrinae suae vindicem Christus se fore in his verbis iuxta Calvinum testetur, videamus. *Ut se (inquit) eius ministri victores totius mundi fore confidant.* Rectè. At quomodo tandem *victores totius mundi erunt*, nisi quia ad obedientiam fidei totum mundum pertrahent? De quo genere Paulus Apostolus: *Accepimus gratiam* ROM. I. *& Apostolatam ad obediendum fidei*, vel, vt Calvinus ac Beza verti volunt, *ad obedientiam fidei, in omnibus gentibus, pro nomine eius*: id est, ad gloriam nominis Christi. Hæc autem victoria mundi quoad verbi Dei ministros, Pastores & Doctores, & hæc obedientia fidei populorum, quo tandem modo perpetua & firma erit, nisi quia nec Pastores docendo, nec populus obediendo à veritate caelestis doctrinae aberrabunt, Christo duce ac magistro illis semper præfente, & Ecclesiam suam regente omnibus diebus vsque ad consummationem sæculi? An ergo in effectu aliud dicit Calvinus quàm clerus dicit Catholicus? Videlicet Ecclesia errare non posse quæ à Christo regitur? Quòd si idem cum Catholico clero dicit, quare improbitatis non ferendæ homo improbus clerum Catholicum arguit? Quare negat ipse posse errare Ecclesiam, & alios hoc negantes redarguit? Quòd si idem Calvinus non dixit, sed nescio quid aliud dicere voluit; profectò tum verborum Christi sensum prorsus deseruit, tum in suis verbis non nisi fucum & fraudem lectori facere voluit, quæ aliud in cortice, aliud in recessu habent; aliud loquuntur, & aliud sentiunt. Vtrumuis eligat Calvinus, vel improbitatis manifestæ vel frau-

442 ANTID. EVAN. IN MATTH. CAP. 23.
dis affectatæ conuincitur. Manet interea firmum
iuxta luculentissima Christi verba, *Ecclesiam errare
non posse*, ideóque grauitè errare ac nefario sce-
lere se obstringere omnes, Caluinum imprimis
cum suis Caluinistis, qui & tot sæculis errasse
Christi Ecclesiam contra Christum blasphemar,
& ab ea veluti fædis erroribus contaminata im-
piè recesserunt.

Antidotorum contra venena
hæretica in Euangelium
secundum Matthæum
FINIS.

